



CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

Số 77

10 11

TUẦN LỄ TỪ 4.09 ĐẾN 10.9.1969

CHỦ TIỆM : MINH VỒ

ĐẦU BÉP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801



Đề người ta làm đã, nhờ một tí

Tân Nội Các vừa trình diện, chưa kịp biểu diễn một đường võ đã bị các nhà phê bình «thề thào» phốt ra nhiều câu khắc nghiệt. Kể hào rậm dăm quạ, rậm nhất kể từ sau Nội các Ngô đình

D Cha Trần Du, mượn lời BBC, làm cái tit trên trang nhất, hạ tân nội các sát ván. Cứ làm như Thủ tướng Trần thiện Khiêm không phải là Lưu Bị nên chẳng có Không Minh. Tại Thủ tướng không tam cố thảo luận kiểm

mông xừ cố đạo Trần Du giữ chức Tổng trưởng Kinh tế chằng? Nghị sĩ Phạm nam Sách thì chê tân nội các yếu

quá, thua Nội các Trần văn Hương. Ông bảo rằng không nên tin tưởng vào tân nội các.

Gà nhà vừa lên đài, chưa có đá phát nào, đã bị cả làng xúm nhau chê bai thì tránh sao khỏi nhụt cựa. Chưa thấy gà đá đã chề, ấy là sự hồ đồ. Ta có câu «thức lâu mới biết đêm dài». Các bố quen đấu võ mồm nên chờ đợi tân nội các làm việc cái đã, rồi sau đó hãy bình phẩm

mới phải đạo làm dân trong thời buổi dân chủ phứa phựa này chứ. Về phần Con Ong tuy lần đầu tiên nghe tên ông Tổng trưởng Kinh tế nhưng vẫn thiết tha hy vọng rằng ông có đũa thần thật chứ không phải đũa thần giả vờ như Âu ngọc Hành công tử. Và ông sẽ không rơi vào cái xe ô tô bưng nham nhờ của Âu công tử để toàn dân phải phát động chiến dịch căng mặt ra đường. Xin các ông kinh tế, tài chánh đừng nâng

dô la Mèo lên giá chánh thức 160 tỉ Giao Chỉ và chớ in giấy bạc 1000 đồng.

Bộ Thông tin có nhà Thứ trưởng Lê trọng Quát, Con O tin rằng báo chí sẽ thả cửa đối lập đủ ba mươi sáu kiểu mà không sợ bị gậy. Ông Ngô khắc Tính và ông Lê trọng Quát sẽ chịu chơi. Hy vọng sự chịu chơi nhất của hai ông là nhét giẻ vào miệng những thằng nhà báo thích đem chuyện kỳ thị Nam Bắc lên báo của chúng nó.



CHÀO MỪNG TÂN NỘI CÁC

Tân chánh phủ do Đại tướng Trần thiên Khiêm lãnh đạo đã tình diện TT Nguyễn văn Thiệu vào 14 giờ ngày 1-9 tại Dinh Độc Lập.

Tân chánh phủ gồm Thủ tướng, Phó Thủ tướng, 4 Quốc vụ Khanh, 16 Tổng trưởng 2 Bộ trưởng và 7 Thứ trưởng.

Sau khi tình diện Chánh phủ, Tổng thống đã chính thức bổ nhiệm tân Chánh phủ bằng sắc lệnh số 394/TT/SL.

Với thành phần nhân sự đã công bố, một số người bị quan đã vội vàng cho là yếu... Yếu vì có những tên tuổi mới lạ, mới chỉ được nghe lần đầu. Thí dụ ông Tổng trưởng kinh tế Phạm kim Ngọc, ông Tổng trưởng giao thông Trần văn Viễn, ông Tổng trưởng công chánh Dương kích Nhượng vân vân... Theo Con Ong, càng đông bộ mặt mới là trong nội các, càng hứa hẹn nhiều tiến bộ và hạnh phúc. Bởi vì, sau khi đã chán chường những khuôn mặt cũ kỹ, những khuôn mặt (tuần chay nào cũng có nước mắt) chúng ta chẳng đời hỏi những khuôn mặt mới, những khuôn mặt không có hồn là gì đó.

Thủ tướng Trần thiên Khiêm là người được chính giới Mỹ khen ngợi như một nhà hành chánh lỗi lạc. Ông không thể nhầm lẫn khi chọn lựa cộng tác viên của ông. Khi các vị tổng trưởng cũ cũng như mới đã lọt vào mắt xanh của ông, chắc chắn, họ đều là những người có chân tài. Họ không thể là những con cá ở chợ về nhà lại hóa thành những con tôm. Chúng ta phải tin vậy để bắt đầu trông chờ một nỗ lực mới của tân nội các.

Tương cũng nên nói riêng về «e kíp» thông tin. Làng báo có tổng Trưởng Ngô Khắc Tinh và thứ trưởng Lê trọng Quát. Cả hai ông đều là luật sư. Ông thứ trưởng họ Lê với bốn báo chủ bút lại có chút tình riêng. Con Ong sẽ ủng hộ hai ông ra rít miền là hai ông giúp báo chí Việt Nam tiến vượt về đường quá khe khát với những tờ báo trào phúng, đổi lập. Hãy giúp chúng tôi cải tiến nghề nghiệp để chúng tôi khỏi xấu hổ khi nhìn sang báo Mã Lai. (Chỉ đếm so sánh với Mã Lai thôi). Chúng tôi kỳ vọng ở hai ông đó.

Đã có bán khắp nơi :

Lính Thành Phố

Tự truyện DƯƠNG HÙNG CƯỜNG - Nghệ Thuật xuất bản, Sống Mới tổng phát hành.

Cuốn sách viết cho lính, cho những người sắp đi lính, đã đi lính và không bao giờ đi lính

đàn anh đổi lập với nhà nước dần em đổi lập với nhà bếp

Nhìn vào thành phần Tân nội các, tôi háy những người này đã ra đi :

1) TRẦN CHÁNH THÀNH.— Ông Thành ra đi, con sư tử ngoại giao Giao Chi đã ra đi. Ông không thích xe ra để cho người khác làm lòng trường nhưng cuộc đời vẫn xúc ông lên xe ô tô bương. Bây giờ, ông về ngồi ở Thượng viên, tha hồ đi đánh ten nít và xoa mà chược. Không đưa nào dám động đến lòng chân ông nữa. Ông Thành phủ lĩnh khởi hành pháp, người buồn nhất là Ngoại trưởng Thập Thành. Có lẽ, có cũng xin ra khỏi nội các Đười Uơi.

2) ÁU NGỌC HỒ.— Ông Hồ ra đi, chúng ta sẽ hết hy vọng được «măng giê»... phân bón cho chính cái đũa thần Kinh tế của ông khều từ dưới những cái mồm đầu hồi. Thôi ông đi đi, ông đi luôn đi, ông về càng mặt để đường đỡ kham hiếm.

3) LUONG THẾ SIÊU.— Ông Siêu ra đi, vị Siêu Tổng trưởng ra đi, những đêm đen đóm bị cúp tối mò, những con đường ngập nước mùa mưa, gõ ghè mùa nắng sẽ tương tư ông ra rít. Ông ra đi, để lại những thói nết ở E Giao Chi, ở mọi nơi dưới quyền chỉ huy của ông. Người ta hy vọng, ông sẽ đi vào Trung Tâm Nhập Ngũ. Vì, không lẽ, Bộ Quốc Phòng hoán dịch cho cả Tổng trưởng về vườn.

4) TRẦN VĂN LOUIS.— Ông ra đi, vị «Tổng trưởng Bộ Chích Đạo» ra đi! Than ôi, ai sẽ lo cái quy chế thực chích đạo đây? Dự luật 64169HP kê như lúa Tôi rất ái ngại cho các ông Nguyễn Phúc Bửu Tệp, Huỳnh Ngọc Anh và bọn cầy cáo đang kê cho ông Louis để ông thân bại danh liệt. Người hùng Trần Minh Tùng về ngự trên ghế Y Tế, đám sâu bọ sẽ bị xịt DDT hết. Ông Louis khó về với đám thầy thuốc, sinh viên thuốc. Họ đã tẩy chay ông coi ông như kẻ lừa thầy phản bạn. Pauvre Louis!

5) LÊ MINH LIÊN.— Ông Liên ra đi, vị Tổng trưởng sáng lập nên giáo dục đêm ra đi, những kẻ tra đi đêm sẽ nhờ ông nhiều. Ông thích đêm thì ông được trở về với đêm tối để chẳng còn ai biết tên tuổi ông nữa.

Những nhân vật trên ra đi, tôi bằng lòng lắm. Tôi đã «đổi lập» thật sự với họ khi họ còn đang «cưỡi ngựa». Bây giờ, họ ngã ngựa, tôi bầy lò cảm lòng của tôi thôi. Chứ, không muốn đạp thêm. Con Ong đổi lập cao hơn hườn tán, đổi lập mà vẫn ăn lương nhà nước và làm việc cho nhà nước. Bọn đổi lập ăn lương nhà nước là bọn đổi lập giả hình. Bọn khốn nạn này, chúng ta cần vạch mặt chúng. Để chúng đừng bịp ai nữa. Nhất là, chúng đừng bịp nhà Nước.

Ồi, năm vị đã ra đi, tôi thành thật chia buồn. Vì các vị đi, tui mất cái thú tiêu khiển là vừa vạch đầu gối nói chuyện vừa viết báo đập quý vị!

NHỮNG NGƯỜI ĐÃ RA ĐI



TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÁI TƯỞNG LAI RỰC RỠ CỦA BẮC KỲ. TÔI LÀ CHÁNH GỐC MIỀN NAM.

Xuân Tóc Đồ trở về nhà thì đã mười giờ hơn. Nó hơi ngạc nhiên khi thấy trong phòng khách đèn bật sáng chùng. Nó cau mày hỏi anh bồi:

— Làm cái gì mà bật đèn tùm lum lên như vậy?

Anh bồi khúm núm thưa:

— Dạ bẩm ông cố vấn nhà có khách.

— Hừm! Nhà có khách! Bô anh không nhớ rằng tôi đã từng dặn anh khi nào tôi đi vắng tức là tôi không có nhà, vậy thì không bao giờ nên để cho khách vô.

Cái câu nói làm cảm ấy, giả tí như lúc khác thì anh bồi đã phải bặm bụng cười thầm, nhưng bị giờ anh đang sinh vịnh lên vì bị chủ chắt vắn, nên chi, anh lại lắp bắp đáp lời:

— Bẩm thưa ông cố vấn, nhưng ông khách này biểu mí lí con rắng, ông quen rất thân mí ông cố vấn, và có việc cần phải gặp ông cố vấn ngay. Chờ tới sáng mai ông cũng có thể chờ được.

— Chỉ nghe người ta nói thế mà anh rước người ta vô. Nói đại dờ xuống sông xuống biển, ngộ như ra cái ông khách đó, đích phải là một ông khách mà lại là một đặc công của Cộng sản lọt vô nhà này để ám sát tôi thì anh tính sao đây?

Vừa thoáng nghe thấy câu đặc công sản, mấy tay quân hầu diếc đóm cho Xuân Tóc Đồ liền vội vàng lên cõ súng soan sạch. Rồi dữa thì men theo mép tường, lộ dò tiền từng bước một, dữa thì bố trí sau cái dit ô tô. Chúng nó tưởng chừng như trong đó có một tên cộng sản bằng xương bằng thịt, đang sắp sửa mưu toan một sự khủng bố đến nơi.

Nhưng Xuân Tóc Đồ vườn tỏ ra bình tĩnh như thường g. Nó thừa biết rằng, nếu cái người lạ mặt ngồi ở trong phòng khách đó là công sản chính công thuốc cam Hàng Bạc, thì nó không dại gì mà lị bật đèn sáng chùng lên như thế. Nó sẽ núp vô số tối rồi bắt thì nh linh quái ra một bảng là bỏ mợ rảo.

Vì thế nó mới lên tiếng trách mắng bọn quân hầu dầy tở rắng:

— Làm cái dếch gì mà chưa chi đã lên cõ súng nhằng s!?

Nói đoạn nó bước vào trong nhà một cách vô cùng hiền ngang và anh đứng y như một ông tướng cưỡi máy bay trực thăng đi kinh lý mật trận, sau khi quân ta, đã thanh toán xong chiến trường và đuổi địch chạy toé loe vào rừng hệt chọi.

Người ngồi trong phòng khách là một trung niên hán tử, có đôi mắt hùm híp chúng tỏ tăng nó hay thức đêm, hay uống rượu và hay tham dự vào những vụ du hí khác.

Nó ăn mặc rất chải chuốt theo đúng kiểu thợ may. Tay nó lại đeo dầm ba cái nhẫn hột xoàn lóng lánh trông như là đồ lai cái.

Thấy Xuân Tóc Đồ tiến vào, nó đứng lên chấp tay chào rất lễ phép và tự giới thiệu:

— Thưa ngài tôi là Xuân Tóc Đồ. Cái ngày hôm nay đây, nhất kiến vì kiến được gặp ngài thật là một sự vạn hạnh.

Thấy khác lạ xô nho một cách ghê rớm quố, Đệ nhất X ân Tóc Đồ bèn giật cái mình một phát. Cái gì mà những nhất kiến vì kiến rồi thì là vạn hạnh nghe mà phát ớn xương sống. Cũng vậy bóng sọc via như thênên nó đã quên bưng ngay cái sự mà đáng lý ra nó phải ngạc nhiên và sững sờ khi thấy cái kẻ lạ mặt kia lại tự xưng là Xuân Tóc Đồ. Sau khi đáp lễ và lấy lại sự bình tĩnh, nó mới bắt đầu có phản ứng:

LỚP TOÁN LÝ HÓA HUỲNH-NGỌC-TIÊU

1-9-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP Thất - Lục - Ngũ - Tứ - Tam AB - Nhị AB Sáng, Chiều, Tối GHI TÊN TẠI : 516 Chi Lăng Gia đình (cạnh trường Mỹ Thuật) 196, Trần quang Khải (Trường Tân Thạnh) 631, Trần quốc Toàn (trường Quốc Toàn) 268/1, Lý Thái Tô (trước trại tạm trú Pétrusky,

CON ONG TRANG



CÁO LỖI. Vì bạn Phan Nghị vắng mặt bất thành hình, tòa soạn phải viết thay 1 kỳ Xuân Tóc Đỏ. Thành thật cáo lỗi cùng bạn đọc thân mến.

— Thưa ngài, ngài cũng là Xuân Tóc Đỏ? Khách lạ đáp:

— Dạ, chính thế.

— Ngài có biết rằng ngài đang đối diện mí li một mông sừ Xuân Tóc Đỏ không?

— Dạ thưa ngài cái đó là cái chắc.

— Ở cõi đời này không thể nào lại có những 2 mông sừ Xuân Tóc Đỏ được. Xin ngài đừng xử dụng cái tên tôi để rồi coi đó như một sự khôi hài.

Khách lạ vội xua tay nói:

— Ấy chết! Xin ngài đừng quá nóng. Tôi tới đây với một sứ mệnh vô cùng cao đẹp. Chúng ta cần phải đoàn kết để chống cộng, chống thực dân, chống phong kiến, chống thói nết và chia rẽ. Ngài là một cái tượng lai rục rở của Bắc kỳ..

Khi khách lạ vừa phát ngôn tới hai chữ "Bắc Kỳ" thì Đệ nhất Xuân Tóc Đỏ đã hoảng hốt đứng ngay dậy quờ hai tay ra sau đít. Từ sau khi ông Ngô Công Đức đặt ra bài về

Ở cái con nhỏ

Nó đầu làm sao

Dưới đít nó có cọng rau

Làm sao, làm sao

Người Nam Việt đầu có kỳ như vậy

Kể rằng Bắc Kỳ B.K. Bắc Kỳ

Thì cứ mỗi lần nó nghe thấy ai nhắc nhở đến hai cái tiếng ấy nó lại có cảm tưởng như cái đít của nó đang có một cọng rau muốn treo tòn ten vậy. Rồi nó lại chửi thảm

— Tiên sư cha thằng con giai! Mày làm cho tao nhột rồi đấy nhá! Tôi mà nổi sùng thì mày bỏ bố mày! Tôi sẽ làm cho con gái mày không lấy được chồng, con gái mày không lấy được vợ!

Thế rồi cái bản năng tự tồn của một đứa tuy dốt nát nhưng lại lún cá và thông minh đã vùng dậy. Nó tỉnh bơ đi và trả lời khách lạ:

— Nhưng thưa ngài, tôi đâu phải là cái tượng lai rục rở của Bắc Kỳ. Tôi là... tôi là chánh gốc miền Nam.

Khách lạ, người tự xưng là Xuân Tóc Đỏ mỉm cười đáp:

— Thôi thì bây giờ ta hãy dẹp hết những cái sự Bắc Kỳ và Nam Kỳ lại. Thời đại này không phải là cái thời Trịnh Nguyễn phân tranh và nước Mít của chúng ta cũng đếch phải là nước Mèo trong cái thời "La ghe Sét-si-ông" để rồi có những sự gọi là Suy-đít và Noóc-đít.

Đệ nhất Xuân Tóc Đỏ lâm vào một tình trạng oát sì cầu. Cái ông khách lạ này không những đã xô nhỏ mà lại còn phun ra một tràng những tiếng gì nghe như tiếng Tây khiến cho nó cứ chưng hửng người ra, cóc làm sao hiểu nổi.

Nó bèn nói một cách dưng dưng:

— Vâng, ngài dạy cái phải. Chúng ta phải dẹp

những cái đó vì thiệt ra nó kỳ cục lắm. Nếu chúng ta dai dốt để rồi manh động thì chúng ta sẽ mắc mưu của bọn Đệ Thùng!

— Mắc mưu của Đệ Thùng? Bầm thưa ngài, tại sao lại có bọn Đệ Thùng nào lạc loài vô đây? Bọn Đệ Thùng là bọn nào?

— Ngày xưa, lâu lắm rồi, có lẽ ít ra cách đây vào khoảng vài ba chục năm, cứ vào khoảng ba bốn giờ sáng là dân Hà Nội lại giạt mình tỉnh giấc vì chợt nghe thấy những tiếng đập cửa sau thình thình kèm theo những tiếng nói: "Đệ thùng nhớ! Đệ thùng nhớ. Thưa ngài, đó là giờ làm việc của các nhân viên sở Năm Diêm, tức là cái sở chuyên việc hút xì. Cho nên sở xì hay là sở đồ thùng thì cũng mồm sớt bốp.

Khách lạ gật gù lia lịa như đề tỏ vẻ phục lẫn Đệ nhất Xuân Tóc Đỏ.

Thế là câu chuyện giữa hai người bắt đầu đi vào con đường tâm đầu ý hiệp.

Đệ nhất Xuân Tóc Đỏ nói:

— Thưa ngài, tôi vẫn chưa hiểu tại sao ngài lại lấy tên là Xuân Tóc Đỏ.

— Nước Mít thân yêu của chúng ta có rất nhiều Xuân Tóc Đỏ. Không phải chỉ riêng có ngài mí li tôi mà thôi đâu. Còn những bốn thằng Xuân Tóc Đỏ nữa lận. Các quần hùng của cả hai giới hắc bạch đã bầu ngài lên làm minh chủ của Xuân Tóc Đỏ, tức là Mister Spring Red Hair Number One. Còn tôi thì là Number two. Do những lẽ đó, cái ngày hôm nay đây, tôi đại diện cho cái Đảng của tôi tới đây để xin thưa chuyện mí ngài.

(CÒN NỮA)

chăn, lẻ

HỒ LỸ

KHI NGƯỜI LÀNH NHẤT NƯỚC LÊN TIẾNG

Lắc bát, mở đĩa chính trị mãi cũng đâm chán. Đề dỗi cách chơi, hôm nay, Hồ Lữ nói chuyện văn nghệ. Nhạc sĩ Lê Dinh, người bạn "chánh gốc miền Nam", người hiền lành nhất nước vừa bị ông trùm "Việt nhi" Giao Chỉ dùng cái tên khác, viết trên một phụ trương báo cho ông ta dùng giọng cú để giả đò chim họa mi chửi Lê Dinh, Minh Kỳ và Anh Bằng. Chơi với Lê Dinh từ 10 năm nay, Hồ Lữ biết người bạn Gò Công này rất chân thật và không thích động chạm tới ai dù bị người khác động chạm tới mình. Lần này, cực chẳng đã, Lê Dinh phải nhờ Hồ Lữ nhắc ông trùm "Việt nhi" vài lời sau đây:

«Gửi kẻ ném đá đầu tay,

Nói chuyện với kẻ ném đá đầu tay là một chuyện bực mình. Nói chuyện với một người không đáng mặt để mình nói là chuyện bực mình thứ hai. Nhưng dù sao đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng mà tôi mong "người ném đá đầu tay" hãy tốp bốt trở nhớ nhãng của người lại. Đừng phanh phệch cho cả làng xem trình độ học thức, khả năng văn nghệ và tư cách lem nhem của người nữa. Đừng để cho người ta biết "hùng rống kêu to". Hãy dẹp đi những mánh khoẻ ma giáo của người, kéo tội cho các em "nhí đồng" và "Việt nhi" và buồn lòng phụ huynh của các em".

CUỘC ĐỜI SỰ NGHIỆP CỦA TRÙM "VIỆT NHI"

Những người đã làm ăn với ông trùm "Việt nhi" vừa gửi cho Hồ Lữ một bản thống kê sơ sơ về cuộc đời ái tình và sự nghiệp của "trùm Việt nhi". Xin cho đăng nguyên văn:

Năm 1958: lấy một em bé học trò tên là T.H (Thiên Hương) và cũng là ca sĩ nhi đồng trong ban của hắn có chữa và phải lấy làm vợ bé luôn cho đến nay. Hiện có hai con với cô vợ bé này. (Hình cô ca sĩ T.H này có in trên bìa nhạc bài Ngày trở về của Phạm Duy nhà xuất bản An Phú xuất bản năm 1958)

Ăn quýt tiền mấy đứa nhỏ (do chính mấy đứa nhỏ trong ban của hắn ta thổ lộ) Lành đầu đi hát chỗ nào thì quờ tiền hết không chia lại tụi nhỏ. Mấy đứa nhỏ không dám hỏi, hỏi thì bị đánh.

Trường hợp PHƯƠNG HOÀI TÂM: Hắn ta liên lạc với hãng đĩa Việt Nam đường Võ Di Nguy Saigon để lấy trước một số tiền đầu vài chục ngàn và bảo cô học trò PHT, phải hát đọc quyền cho hãng đĩa đó. PHT ức quá vì chính PHT (hay cha mẹ PHT không có ký nhận tiền) nên không chịu hát và từ đó rút ra khỏi ban Việt Nhi của hắn. Và hắn cũng viết báo chửi tục tằn tùm lum trên báo một dạo.

Một mình hai ban nh' đồng trên đài SG trong khi những người khác như bà KIỀU HẠNH có tư cách hơn, xứng đáng làm một trưởng ban Nhi đồng (để khỏi xảy ra những việc lộn xộn như trường hợp ca sĩ Thiên Hương) thì không dám nhảy vào đài Saigon xử dụng chạm với tư cách lưu manh của hắn.

Không biết gì cả ngoài việc xử dụng tờ lơ mơ 2 cây đàn guitare và mandoline.

Không biết sáng tác nhạc

Tư cách như thế (lưu manh, vô học, nói ra là Đ.M có xứng đáng đứng ra diu dắt ban Nhi đồng hay không)

Khả năng nhạc lý như thế có xứng đáng làm một trưởng ban nhạc của đài Saigon hay không?

Trùm "Việt Nhi" được những người "chánh gốc miền Nam" nhận xét như trên, quả là xứng đáng làm trùm "Việt Nhi" Giao Chỉ. Gần đây, trùm "Việt Nhi" còn điều diễn một trò thổi mà ông Cục trưởng VTTT phải lưu ý. Đó là cái lối quảng cáo rẻ tiền trên một miếng báo do trùm phụ trách. Trùm gã Việt nhi: "Những bài văn đã đăng sẽ được đọc ở chương trình do trùm Việt Nhi phụ trách vào ngày giờ. Đón nghe. Đón nghe." Mượn cơ quan tuyên truyền của nhà nước để quảng cáo, đầu có được ông Cục Trưởng VTTT? Trùm "Việt Nhi" hay công kích những người viết báo lảm. Hắn dọa hắn không mượn vô trí thức. Thực sự hắn có trí thức chó gì đâu. Hắn chỉ bịp. Nay mai hắn lại ra tờ báo cho Việt Nhi, cứ gọi là vô số em như em Thiên Hương kể trên.

Một số tới, Hồ Lữ sẽ nói thêm về trùm "Việt Nhi" với tên tuổi hắn đang hoang nếu như hắn còn dờ cái trò mượn hơi tờ báo để bắt nạt những đồng nghiệp có thể.

HỒ LỮ

Khi các ông D.B. đòi nghề tranh đấu bằng lỗ mồm

TIN TỨC

HOÀNG NHAM Thâu lượm

PHẢN ỨNG CỦA BÀ CON HAI HỌ VỀ THẮNG BÉ «TẬN NỘI CÁC»

LỘN MÈ

Hôm vừa qua có chừng 10 thắng «mặt mẹt» mũ áo chỉnh tề xum xoe vào bộ kiến vị nguyên soái. Sau khi an bàn tọa, thắng ọ đưa mắt nhìn thắng kia, và cuối cùng một thắng ngó ngàng lên tiếng:

— Dạ, kính bầm nguyên sụy... dạ hôm nay chúng em vô đây trước là để kính thăm nguyên sụy, sau là có đôi lời gan ruột xin trình lên nguyên sụy.

— ???
— Dạ, dạ... chẳng là chúng em vốn ủng hộ Bác hết mình. Có những thắng thổi mồm bảo rằng tại bạn chúng em «bảo hoàng hơn vua» nên cực chẳng đã Bác mới phải ra đi. Dạ kính bầm thật oan cho chúng em. Dạ... được biết... Nguyên sụy cũng quý mền Bác, mà chúng em thì lại cũng kính mền Nguyên Sụy. Nay Nguyên Sụy lên thay Bác, chúng em nguyên xin ủng hộ Nguyên Sụy hết mình.

Vị nguyên soái từ đầu vẫn im lặng, chỉ gật gù. Máy tên «mặt mẹt» ngó ngàng nhìn nhau dò hỏi. Tiếp đó, một tên khác lên tiếng; Giọng tên này có vẻ phượng tuông.

— Dạ... dạ... kính thưa nguyên sụy! Như chúng em đây vốn người chánh hiệu con nai vàng ngơ ngác. Mà nguyên sụy cũng là người chánh hiệu luôn. Vì vậy, chúng em thiết nghĩ rằng thì là «chúng ta nên đùm bọc lấy nhau». Nếu được nguyên sụy đoái thương, chúng em nguyện đem thân khuyển mã...

Vị nguyên soái vẫn chỉ gật gù, tuy nhiên lần này trên môi ông có diêm một phát cười «đờ m».

Máy tên «mặt mẹt» tưởng bở lúc ra về cả bọn hí hửng kéo nhau lên nhà hàng «Trời nam» nhậu lai rai và ăn tục nói phét.

Riêng vị nguyên soái, sau khi bọn «mặt mẹt» ra về, mặt ông bèn xựng lên một đồng. Ông hăm hăm đi thẳng vào cầu tiêu nửa giờ sau ông trở ra về, tho tho, hân hoan.

Người bí thư của ông lấy làm lạ hỏi:

— Thưa ngài, ngài có chuyện chi mà lúc vô ngài hăm hăm, lúc ra ngài lại có vẻ tho tho hân hoan!

Vị nguyên soái đáp:
— Hà... hà! cái này là vấn đề phương diện Quốc Gia, chứ em không nên biết tới làm chi.

Tuy nhiên, phái viên của Con Ông nằm vùng tại các dinh thự đều đã lên đặt ma nhê tô phen trong cầu tiêu, nên

SẼ GHÈNH: Thế là, sau hơn một tháng chuyễn bụng rần rần, cuộc sanh nở cũng đã hoàn tất chú bé «tận nội các» đã được rạn ra lúc đúng Ngọ ngày 1-9.

Bà con hai họ châu chực ở nhà bảo sanh thờ phào nhẹ nhõm khi thấy hài nhi đã chịu chui ra, và sản phụ không bị băng huyết.

Tuy hình như có vài bà con khó tánh đã không mấy hài lòng. Chú nhỏ Phạm nam Sách nói rằng «trông thắng bé hình như đầu to đít nhỏ, bụng lại hơi ông: Nó không được thuần nhất mấy». Bà con lại còn cho rằng ở cô thắng bé có quá nhiều thọ QVK, nhất là có một cái thọ sản sùi đã từng bị cụ già gân cắt bỏ, không hiểu tại sao nay lại dính vào cổ chú bé mới sanh này.

Bà con Nguyễn văn Ngải thì bảo rằng «rạn đẻ lâu quá làm bà con chờ đợi mệt mỏi» tuy nhiên nó ra được là may rồi, và ông Ngải tuyên bố cứ để cho thắng bé tập đi đứng làm ăn xem ra sao đã.

Bà cô bên chồng và là một thứ gái già Nguyễn văn Bông thì bịt mũi kêu lên «ôi, sao trông từ cổ tới chân thắng bé có vẻ... thơ quá. Thắng bé trước tất thờ cúng chi vì tính chất... thơ của nó» theo giới thông thạo thì cô gái già này khó tánh lắm, lại được nhà về siêng điều chuyên viên xem tướng. Lỗ đít Phạm Thái làm cố vấn, nên gái già Bông nhìn thắng bé xong, bèn lắc đầu, tuy rằng gái già Bông công nhận chân tay nó cứng cáp hơn thắng bé

thu được hết trọn cái mà vị nguyên soái đã xả ra, nguyên vẫn như sau:

«Mẹ kiếp! ngày xưa bọn thực dân Tây chó đẻ đã chia đất nước Đười ươi ra làm ba phần: đầu, mình, và tứ chi, để để bề cai trị. Đó là thời kỳ đen như mồm chó của lịch sử dân tộc Đười ươi ray bọn thực dân Tây đã bị phứt a la poóc, tưởng rằng không ai còn nghĩ tới chuyện đó nữa, nào dè vườn còn mấy tên chó săn ngoại bang mơ tưởng về cái kiếp làm thân trâu chó. Khốn nạn hơn nữa là chúng nó lại nhằm tưởng ta đây cũng như chúng nó.»

Hỡi ôi Ám ách trong ruột già biết là chừng nào! vì phương diện quốc gia, ta đành vô dấy đề xả...»

Sau khi được nghe cuốn băng trên, Tở bèn vô... chân hoan hô vị nguyên soái một phát.

trước. Thầy cái (nhưng chắc không cái: cái cái chày) Trần văn Tuyên thì cười xỏ mà rằng «Thắng bé này vì đại quá trong người nó có 31 bộ phận, nhưng nó lại không đáp ứng đúng tiêu chuẩn của người sanh thành ra nó.

Các người quen biết ở xa như BBC, VOA cũng đã góp tiếng nói nhận xét. Họ cho rằng thắng nhỏ kháu khỉnh lụ bụ bậm; tuy rằng trán hơi hẹp, tay chân hơi ngắn, song có lẽ nó khoẻ mạnh chứ không tới nỗi ò ụt.

Riêng chỉ sĩ Minh Võ, lãnh tụ tối cao của nhà nước Đười ươi, sau khi đeo kính nhìn đứa bé xong, bèn ngửa mặt lên trời mà cười khằng khặc ba tiếng theo kiểu cười của Đười ươi giữ ống, rồi lại khóc tu tu ba tiếng theo kiểu cọt hỏ gà, đoạn tuyên bố: «Ô hô! Ai tai! Chẳng phải thế! Chẳng phải thế!» chẳng phải thế!

TOÀN QUYỀN CỬ CỬA ĐI LUÔN HAY SẼ LỘN MÈO TRỞ LẠI?

SẼ GHÈNH: Ngài toàn quyền cử cử đã chính thức lên tàu bay sắt về xứ nghỉ mát. Dự luận của giới thổi mồm đồn rằng ngài cử cử lần này ra đi là sẽ đi một chuyến tàu suốt.

Lại cũng có dự luận quả quyết ngài chưa chịu đi đâu. Ngài nhiều đồn phép lắm. Ngài đang áp dụng chiến thuật... ma chơi đây thôi. Ngài đã từng thành công trong việc dẹp loạn ở xứ Domingo và chính trong cái sự cải tổ nội các ở Giao chỉ, ngài cử cử cũng đã góp nhiều nước bọt ghê lắm.

Giới am hiểu cũng tiết lộ một cách ám ó hội tề rằng «có thể là ngài đi, mà cũng có thể là ngài cóc đi.»

Tuy nhiên, theo bbbv nằm vùng tại các dinh thự đồn đãi thì cái chuyện ngài cử cử đi hay ngài cử cử ở, dểch thành vấn đề. Bởi vì rằng thì là đã có một nhân vật da đỏ, mũi lõ mắt xanh âm thầm tới tòa nhà bê tông cốt sắt ở đường Thống Nhất rồi. Hiện nay trên danh nghĩa thì ngài này là phó. Nhưng có rất nhiều việc quan trọng đã được một tay ngài thu vén.

Hóa cho nên ngài cử cử mới tho tho hân hoan mà về nhà du hí mí vự.

SANG TRANH ĐẤU CHÂN TAY

* CỤ CHỦ TỊT UỐNG NHIỀU THUỐC BỔ THẬN CỦA BÀ GÓA XE ĐỒ MÀ VƯỜN CHI... BẤT LỰC.

NHÀ HÁT TÂY(C.O) Sáng 1-9, phiên họp của nhà hát tây quả đã xúng danh là một đại hội Đười ươi. Cuộc thảo luận về dự luật cải cách điền địa đã biến thành một cuộc... mỗ bô rất chi là xôm tụ. Một số ông «Mặt To» có máu anh chị và hàng tôm hàng cá đã biểu diễn một màn rất đẹp mắt bằng cách phùng mang trợn mắt thối đồng viên lên úynh lộn chơi cho đã ghiền.

Ông «Mặt to» Mặc Giao tức vị cựu ký giả lem nhem phân tử hùng hục xông ra chửi ông «Mặt To» Ngô công Đức rằng thì là «nói cái dểch gì mà nói làm thế? Bộ mồm mọc da non hả? Mẹ kiếp đừng có giờ trở cướp diễn đàn, nghề cướp dểch đàn ông đây cũng không thua nào đâu».

Và ông Đức, vốn là một ký giả lớn xông, cứ tỉnh bơ như điếc tiếp tục ôm chặt lấy mi cờ rô để kịch liệt chống đối dự luật cải cách điền địa và bênh vực mấy anh «đại điền chủ» sắp mất đất.

Thế là pha mỗ bô diễn ra, mạnh ai nấy nói, khoeai nấy xông lên. Cụ chủ tịt, mặc dầu đạo này được bà góa xe đồ cho uống nhiều bài câu bô thậm hoàn nhưng cũng vườn đành chịu... bất lực. Cụ đập búa rầm rầm, Cụ muốn cương mà không tài nào cương nổi.

Cuộc chỉ chóc của đại hội

dười ươi mỗi lúc một xỏ dểch cho tới khi ông «Mặt To» Ngô công Đức bị phản đối ghê quá bèn nổi sùng chống nạnh lớn tiếng thối thừc «Thắng nào phản đối tụi ông có giới thì lên đây chơi nhau mí tụi ông cho biết sức.»

Phía dưới, ông «Mặt To» Nguyễn văn Hiếu hung hăng con bọ xít nhào lên. Phe ông Đức có thêm hai ông Paul Húc Côn là DV Ba và TM Nhựt xông ra trợ chiến. Có vài ông của hai phe lại toan rút cả súng ra.

Có lẽ xét rằng thổi đến như thế cũng là vừa đủ rồi, vua chống đối Phạm duy Tuệ với nữu ông Hiếu lại can gián. Thời thời, dểch có nóng, nhờ anh tí.

Cứ dểch cho họ lòi cái mặt chuột ra. Vấn đề không phải là hơn thua cái lỗ mồm, mà là cái lá phiếu. Mặc họ nói gì thì nói miễn là cuối cùng chúng ta đớp được nhiều phiếu là xa va rồi. Có phiếu là có... địa, mà có địa là ta có quyền vì vút mùa quạt và xem... rốn dểch rồi.»

Và đúng như vua chống đối nói: Kết quả là đại hội Đười ươi đã chấp thuận nguyên tắc bản dự luật trong một không khí ngọt ngọt mùi hôi đã thối.

ý kiến chúng ông

Trong cuộc lễ bày hàng Tân nội các TT Thiệu đã phát ngôn rằng thì là «sự ra đi của một nội các không có nghĩa là nội các đó đã thất bại» TT Thiệu cũng hết lời ca ngợi Cụ già gân.

YKCO nhận thấy rằng sự ca ngợi đó là đúng, tuy nhiên hơi thừa dân chúng sẽ kêu ầm lên rằng «khô quá biết rồi nói mãi» Bởi vì cá nhân Cụ già Gân thì cả nước Đười ươi đều phải kính trọng. Xét ra, ở cái xứ «Đười ươi mình» thử hỏi tìm đâu ra một nhân vật có đầy đủ đức tánh của một chỉ sĩ cho bằng Cụ già Gân.

YKCO phải thành thực mà nói nhỏ rằng «tiền sự thắng nào từ trước tới nay cứ quai mồm ra chửi cụ già gân. Nhưng thắng đó toàn là bọn thổi mồm và xuân động. Nếu cụ già gân trong 15 tháng qua, chưa thực hiện hết những gì cụ mong muốn, chẳng qua một phần vì yếu tố ngoại thuộc của thời cuộc (như TT Thiệu đã nói) và một phần vì các tay cai thầu chính trị.

Vậy có chửi thì chửi bọn cai thầu chứ sao lại chửi cụ? Hỏi những kẻ xuân động và thổi mồm, biết điều thì hãy đánh răng sạch sẽ rồi tới xin lỗi cụ già gân ngay tót suyết, nếu không C.O. sẽ phang chẻ nát người.

BỪNG TƯỜNG ĐÓP CHO KỸ RỒI RA ĐI THÔNG THẢ...

- ★ CẦN LÔI RA TÒA NHỮNG KẸ ĐÃ LỢI DỤNG CHỨC VỤ ĐỂ LÀM ĐIỀU PHI PHÁP.
- ★ ĐỒNG Ý VỚI ÔNG TRẦN THẾ MINH, CẦN «LỘT GIA NHÒI TRÁU» CÁC VIÊN CHỨC CÓ THẨM QUYỀN KINH TẾ CẤU KẾT VỚI GIAN THƯƠNG.

Những kẻ trong chánh phủ cứ ra đi, trừ Thủ Tướng Trần Văn Hương là người lúc nào cũng dằng hoàng, và đứng như lờ lững ra đi, không phải là thất bại, còn những người khác, ra đi đều rất đáng đời. Những người đi toàn là những người đã bị dư luận là ó nhiều nhất, Chẳng hạn như các ông :

— Ngoại Trưởng Trần Chánh Thành,

— Tổng Trưởng giao thông công Chánh Lương thế Siêu.

— Tổng Trưởng kinh Tế Âu Ngọc Hồ v.v.,

Bây giờ mà kẻ tội những người đã ra đi, ắt có những bậc quân tử Tàu sẽ kết tội là « đánh người ngà ngựa ». Kẻ cha mầy ông quân tử Tàu. Đánh kẻ trên ngựa, nó đá cho bò mợ, đánh thế chó

nào được. Nên phải ngã ngựa rồi mới đánh, cho chắc. Hơn nữa, dù ngã ngựa cũng phải đánh, để làm gương cho kẻ khác. Bây giờ không còn là thời hết làm Tổng Trưởng thì đi làm Đại sứ như ngày xưa. Ông Ngoại Quan Tượng thứ để ngụy một vài ông cựu Tổng đi làm Đại sứ xem, các cụ thượng sẽ quật sum bà chề liền. Cũng đừng tưởng là khi cờ đến tay thì dớp bằng thích, dớp chán rồi ra đi thông thả. Một anh cảnh

sát nhận vài chục nhậm xà, có thể đi tù như chơi. Một anh Tổng Trưởng dớp bạc tỷ, đầu có thể ra về thơ thới hân hoan ?

Anh nào đã làm áp phe trong những vụ thuê hoặc mua tàu bay ?

Anh nào cho vợ đi buôn vải kaki, dớp hàng chục triệu của một chủ tiệm để cho đi ngoại quốc trốn lính ?

Anh nào móc nối với gian thương làm giàu trên xương máu đồng bào ?

Và những anh nào bê bối nữa ?

Chúng tôi yêu cầu chánh phủ viện giám sát hãy điều tra gấp về những cái đầu tham nhũng chưa bị đập. Hãy truy tố ra tòa những kẻ lợi dụng chức vụ để làm bậy ăn bẩn.

Nếu lờ một Tổng trưởng ra tòa khi còn tại chức là điều khó khăn, vì phải ra Đặc Biệt Pháp Viện, và sự chánh phủ mất uy tín, thì lờ một ông cựu tổng Bộ Trưởng ra tòa là điều rất tiện, vì chỉ phải ra tòa thường hay tòa mặt trận, và chẳng những Chính phủ không mất uy tín, mà còn lên uy tín.

Một Chánh phủ dám lờ những kẻ tiền nhiệm bần thiêu ra tòa, là Chánh phủ trong sạch. Vì nếu không trong sạch, nghĩa là « cùng một duộc », thì chẳng dám làm như vậy.



«Ngồi rừ gãi hàng dái lán tẩn»
(thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

NGU

Hãng thông tấn UPI vừa loa n một tin như sau:

MANILA 31-8 (UPI).— Khoảng 3.000 sinh viên thuộc các viện đại học khác nhau tại Manila đã «xuống đường» hôm qua để phản đối việc bày bán các sách báo khiêu dâm tại ngay thủ đô Phi Luật Tân.

Mặc dù cơn mưa tầm tã các sinh viên này vẫn tuần hành qua các đường phố chính của thủ đô Manila kể tiếp đến Tòa Đô Chính «Manilan», nơi họ được các viên chức chính phủ cam kết sẽ bắt giữ các kẻ phát hành và bày bán các sách khiêu dâm cùng tịch thu các cuốn đã phát hành. Trong tuần rồi đã có 3 người, trong đó có một chủ nhiệm, bị bắt giữ và khoản 50.000. sách báo «bậy bạ» bị tịch thu.

Mấy thằng chủ báo bên xứ Phi Lip Pin ngu thấy mẹ.

Muốn làm Chủ báo khiêu dâm, trước hết phải có xoay lầy cái thế bất khả xâm phạm. Chẳng hạn như bên Việt Nam, tờ báo Cúp Điện do một ông nghị sĩ làm nghề Sơn Đông mãi võ đứng tên Chủ nhiệm, dâm thấy mẹ, dâm nhất nước, mà có ai dám bắt, có ai dám nói gì đâu. Bởi vì Trời sinh ra ông bất khả xâm phạm, để ông làm báo dâm. Khi cái dâm của ông thâu tai nhà nước, nhà nước cảnh cáo ông bên đồ lờ cho tòa soạn, rằng ông quá bận về việc chính trị, nên không kiểm soát hết. Không đủ khả năng kiểm soát, thì làm chủ báo làm dếch gì? Bần hơn nữa, ông còn bày đặt chuyện tòa soạn phải xin lỗi ông, và hứa với ông tự hậu không dám để con heo lòng chạy rong trên mặt báo của ông nữa. Mẹ kiếp chủ trương mở tiệm bán heo thì phải chịu tiếng xấu, còn xin lỗi cái chó gì nữa?

CÀM NHÂM

Theo lời tường thuật của các đồng nghiệp hàng ngày, trong phiên họp sáng 1-9 vừa qua. Hạ viện đã cãi nhau như mổ bò về dự luật «người cây có ruộng». Phe chống dự luật là hét, phá phách, biến hạ viện thành một nơi vô trật tự y như một lớp tiểu học vắng giáo viên, mặc dầu có ông già Ng. bá Lương vẫn cầm cây búa ngồi chồm hồm trên bàn chủ tọa lâu lâu rung chuông lengkeng, đập búa loçcọc, mà dếch thẳng nào chịu nghe. Đặc biệt, trong phiên nhóm này, Dân biểu Nguyễn văn Huệ đã tố dâm biểu Ngô công Đức nhảy lên «sân khấu» «cướp mất hai tờ giấy ghi kết quả cuộc bỏ phiếu» bắt lợi cho phe chống.

Tại Hạ viện đã từng xảy ra chuyện chữ thề, đánh lộn, buồn lậu. án cấp tượng chàm, bây giờ lại có cả «ăn cướp», lộng quá rồi đấy nhá. Người ta được biết ông Ngô công Đức là Chủ tịch Ủy Ban Bài trừ tham nhũng, mà nhiều tờ sư lười cứ đòi gọi « Ủy ban tham nhũng » cho nó gọn. Nếu ông Ngô Công Đức là một thằng khốn nạn vào khác, thì bọn Con Ong sẽ đập ngay, nhưng vì ngoài chức dân biểu, ông còn là Chủ Tịch hội Chủ báo miền Nam mình, nên chả dám đụng tới ông, kéo lại bị kết tội là kỳ thị, lỗ dít có cọng rau !

HỦ VĨA

Chiều ngày 31-8, Giáo Sư Tổng trưởng đẹp giai ăn ảnh, mặc đầu dang lúc bối rối dọn dẹp ra đi, cũng đã bớt chút thì giờ vàng ngọc tổ chức buổi lễ gắn huy chương cho mấy em phường chèo. Trước đây, giáo sư họ Tôn cũng đã nhiều lần có cử chỉ cao đẹp như vậy. Chẳng những có nhã ý gắn mẽ dạy cho các em phường chèo, Giáo sư họ Tôn còn mắt công lên ti vi chứng minh rằng tro ng thân thể các em toàn là đồ thật, chẳng hề có của giả. Thì ra, tất cả các giáo sư vĩ đại, thì gặp nhau tại một diềm.

Tối ngày 2-6, ngồi coi ti vi cảnh giáo sư ăn ảnh gắn mẽ dạy vào ngực một em, gắn rất kỹ, kẻ tên này nín thở, hồi hộp hơn chờ vợ đẻ, chỉ sợ ngực em bé phát ra một tiếng «xì», rồi xẹp hẳn xuống, thì giáo sư sẽ tưởng có kẻ tung ám khí ám sát và phải xuống tấn gạt đỡ, thì vát và quá. Cũng may, gắn xong, giáo sư vuốt một cái, và em bé vẫn nảy như thường. Lúc bấy giờ, khán giả mới dám thở ra, hú vía !

VỠ NỢ

Trong dịp cái tổ chánh phủ kỳ này, có nhiều anh vỡ nợ. Vì ngày 19-7, Tổng thống tuyên bố sẽ chia ghế cho các đảng phái có thực lực. Thế là anh chó nào cũng tưởng chỉ có mình có thực lực nhất, thế là chạy chọt bằng thích. Người ta đồn rằng có một ông nghị bừa ngái nào đó, vừa mới tậu được đôi giày mới thì Tổng thống tuyên bố cái tổ chánh phủ. Thế là ông ta chạy riết, trong hơn một tháng trời, rách bố nó đôi giày mới, mà cuối cùng, lãnh tụ Cai thầu đã gài thẳng chấu vào một ghế mà tuổi đảng mới được vài chục ngày thành dếch có tên trong danh sách Tân nội các. Thế mới đau.

Có lẽ, chưa Nội Các nào đông như Nội Các Trần thiện Khiêm, và có lẽ cũng chưa Nội Các nào có nhiều thay đổi vào phút chót bằng nội các này. Có anh, mấy ngày trước khi nội các ra mắt, bọn đàn em cứ vênh mặt lên, chưa chi đã đe bỏ tù cả nước, cuối cùng, dếch thấy tên của «đại lãnh tụ» dâu cầy lại có hai anh : Trần Cự Uông, và Hà xuân Trường, đang hít đất ở Trung tâm Huấn luyện Quang Trung, thì được gọi về làm Thứ Trưởng, sướng bằng chết. Mãi đến trưa 1-9, sau khi Tân nội các kéo nhau vào dinh rồi mà người ta vẫn còn nói tới: các ông Trần Lê Quang, Trần Lữ Y, Trần ngọc Oánh, Nguyễn văn Hương... có tên trong tân nội các, nhưng sau đó, lại không thấy có. Báo hại, các đài phát thanh ngoại quốc, hình như có cả đài quân đội VNCH, đã loan sai thành phần.

Có anh thấy nói có tên mình trong tân nội Các, vội vàng đi vay nợ bao em út. Ai ngờ phút chót không có, chủ nợ chửi như chó !



Bốc thơm không bốc thối
Bó dứa nào nói dối

CÔNG TO

Mấy ngày sau khi hội Chủ báo chánh gốc miền Nam mình ra đời, Hội Chủ báo Việt Nam đã họp đại hội để bầu ban chấp hành mới.

Kết quả, ký giả lão thành Trần Tấn Quốc đã chịu nhận sự đề cử, và đặc cử về vang chức Chủ tịch hội chủ báo VN.

Thái độ của lão ký giả họ Trần rất đáng kính phục. Vì đó là thái độ can đảm cứu vãn một sự chia rẽ gần kề.

Phải nói là thái độ can đảm vì theo sự thuật lại của những

người có tham dự Đại hội trên thì ông T.T.Q bị lôi kéo vào Hội Chủ báo «chánh gốc», và bị đe dọa nếu đi với hội chủ báo hằm bà lằng không chánh gốc, thì chẳng những có thể bị nguy hại tới danh tiếng, mà còn có thể nguy tới tánh mạng. Nhưng ô. Trần tấn Quốc đã được ông Võ văn Ứng hỗ trợ bất chấp những sự đe dọa đó, nhất định không chơi trò chia rẽ.

Thái độ của ông Bầu Ứng rất là thề tháo. Trong khi ông thủ quỹ Ng. trung Thành rút lui để đi với hội «chánh gốc», thì ông Bầu Ứng, tuy cũng bị đề tên trong «chánh gốc», nhưng đã xung phong ra nhận chức Thủ Quỹ của hội «liên hiệp Bắc Trung Nam».

Trong vụ vận động đề đưa người Chánh gốc lên làm xếp hội chủ báo không chánh gốc, không ai bảo ai nhất loạt bầu cho Ô. Trần tấn Quốc với sự hỗ trợ nồng nhiệt của ô. Trưởng Tôn thất Đình Chủ nhiệm Công Luận. Vậy đáng được bốc thơm một phát,



Cả kê dê ngỗng

XÃ HỘI GIAO CHỈ HÔM NAY, NGÀY MAI.

Muốn tường thuật về xã hội Giao Chỉ hôm nay, phải đi từ trung tâm của thủ đô SG rồi từ đó, đi rộng ra cho tới chân trời góc biển. Cũng như học trò đi thi, làm một bài luận bình giải, phải gọi ý bằng cách vẽ vòng đồng tâm. Từ cá nhân tới gia đình, rồi tới tổ quốc, nhân loại...

Vậy thì tôi cũng đi từ trung tâm điểm Sài Gòn. Nơi đó là công trường Lam Sơn, có tòa nhà hát lớn. Tôi không vào được trong đó vì không phải là dân biểu, cũng không phải là phóng viên đặc trách về quốc hội. Trong vở kịch lo về lập pháp, tôi không được đóng vai một diễn viên. Cũng không được đóng vai khán giả. Tôi chỉ ngồi nhà để nghe khán giả thuật lại. Những khán giả, thính giả, đồng thời cũng là những thức giả, nghĩa là những phóng viên đặc trách về quốc hội, cũng đã tường thuật thật đầy đủ, hấp dẫn không kém gì một chiếc máy vô tuyến truyền hình và truyền thanh lưu động, nhiều khi còn hay hơn nữa, vì có một vài lời bàn kiểu Mao Tôn Cương và Thánh Thán.

Cứ ngồi nhà mà đọc, mà nghe tường thuật, thì tôi có cảm tưởng như nhà Hát Lớn là một cái chợ. Cũng nên như vậy lắm. Sự mua bán ở chợ, cần phải cân nhắc, coi giá mả rẽ ra làm sao, cũng như cân nhắc luật pháp để còn lập pháp. Cái nhau nữa đi.. Hàng lên, hỏi những tình hoa của dân tộc, mang bốn ngàn năm văn hiến.

Nhưng mà gần đây, tôi nhận thấy, các đảng tình hoa dân tộc, đã cãi nhau về nhiều vấn đề có tính chất vô bổ. Như một ông nào đó, ông Lê Ngọc Hiền đi xe hơi mang số T, để trốn thuế của Chính phủ. Rồi ngược lại, ông Lê Ngọc Hiền tố lại ông Nguyễn Thế Linh, khi mới bước chân vào tòa Nhà Hát Lớn, đã mỉa dân bằng bộ quần áo đen, ra cái điều ta đây gần gũi với dân, nhưng rồi tới bây giờ cũng đi l chiếc xe hơi du lịch, rất ư là một sự đáng chiêm ngưỡng của khách đi đường... Mới đọc tới chỗ đó, tôi nhớ tới một câu chuyện cổ tích mà anh Sứ Cảnh đã kể cho nghe. Trong một bữa tiệc, một đám cãi lộn bùng nổ. Một ông đứng dậy, chỉ vào mặt đối thủ, chỉ lớn:

— Mày là đồ con chó l... Mày đi bằng bốn cẳng.

Ông đối thủ mẫn lại:

— Mày mới chính là con chó l... Thấy chủ thì vẫy đuôi. Chủ liệng cho một khúc xương thừa, đã lấy đó làm một sự hoan hi. Đồ... con cây l...

Cả bàn tiệc đều nhìn vào cả hai ngài, rồi thấy hai ngài cùng là con chó. "Làm người thì khó, làm chó thì dễ." Một tờ báo của Giao Chỉ đã đặt tên cho ông dân biểu Hồ Hữu Tường là con chó ăn vụn bột. Ừ l như một tảng đá. Trơ trên như một loại đá, đi khách trăm thăng, hành diện được khoe mình là đá. Mà những người đó, đã mang danh là trí thức của Xã hội Giao Chỉ. Có kẻ diễn nôm., Hồ Hữu Tường có nghĩa là Chồn có vách. Đặt tên họ cho ông ta mang họ Chồn, để có thể dễ dàng mặt sát những hạng trí thức, mà thủ lãnh là trí thức Chồn Lùn.

Nơi nào nhiều trí thức nhất?... Thì còn ở đâu nữa. Ở cái nơi mà người ta lo đào tạo trí thức, thì tất nhiên ở đó phải có những ngài siêu trí thức. Rồi tòa nhà Hát lớn, đi ngược lên đường Tự Do, qua vài ba ngã tư có đèn Sài Gòn ngọn xanh, ngọn đỏ, ngọn vàng chúng ta sẽ đến nơi đó. Ở cái xóm lúc nhúc trí thức ấy, đã bỏ lăm ngòm những thầy, những

cô, những chó cái, những người, những ngòm những dưới trời. kể từ ngày bà Nghị sĩ Tổng trưởng (trắng sáng vườn chè) cời mở tâm tình với thiên hạ: Với tư cách là vợ thì tôi khuyên ông nhà tôi cố làm chút nữa, nhưng với tư cách là nghị sĩ thì tôi lại khuyên cáo Ngài nên ra, cho được việc Nhà Nước...

Rồi từ ngày đó, Sở Đào tạo Trí thức bỗng lăm vào cảnh hỗn loạn, như ngày trời đất còn đang buổi hồng hoang. Cái bằng Tú tài được ông già đặt tên cho là cái bằng Tú tài đi điếm. Ông Giám đốc Nha Khảo thí biểu diễn một màn lờ cuuyển dờ, về đuôi gà cho vợ. Ông Chủ tịch Hội đồng Du Học lợi dụng ngay cái lúc thiên địa mù mù, cấp phát một lúc hai học bổng thật thơm, thật gọn gàng, luôn cho hai câu...quí từ, đang tuổi phải lên đường mặc ba thước ka ki. Rồi một cục pờ lác tíc nổ vang trời, một người chết, một người tàn phế, đánh dấu một khúc lịch sử của sở Đào tạo Trí thức.

Ông Đồn Tổng lên thay. Vẫn theo đường lối và chính sách cũ. Thêm một màn biệt phái, quân sự chín tuần, quân sự học đường, và một màn góp vui là màn tổ chức lớp học đêm, để tự nhiên tạo ra những tài năng mới, mà tài năng sáng chói nhất phải kể là cô Hiệu Trưởng Trần thị Tý.

Ở Xã hội Giao Chỉ bây giờ nó lăm lăm. Thi, mà cho đỡ nhiều cũng thối mả. Chắc cho đỡ nhiều để có thể dễ dàng mở công trường Thủ Đức. Năm nay thì cho đỡ quá ít, cũng nhiều tiếng kêu la. Chúng tôi đã nhìn thấy trước mắt là đồi núi và biển cát vàng Nha Trang, quân trường Đồn Đẽ đang vẩy nhai tay lông lá đón mồi. Biết làm sao mà chiều ý thiên hạ?..

Có người đã đưa ra ý kiến là bỏ.. mợ nó hết thi cử. Trong thời loạn, việc dùng nhân đầu cần phải hỏi thăm tới tí mảnh giấu của Sở Đào tạo trí thức. Cứ việc dùng người như dùng gỗ. Gỗ đẹp thì đóng bàn thờ; Gỗ xấu thì làm cửa cầu tiêu. Gỗ tạp thì dùng vào những công việc làm tủ, làm giường, bàn ghế. Cầm lên tay một khúc gỗ mục, xấu xí, nhưng thấy đề tên gỗ quý, cũng sẽ là một sự ngần ngại cho kẻ muốn dùng người, để làm đẹp xã hội Giao Chỉ hôm nay..

Trong thời Tam quốc, Lưu Bị gặp Từ Thử ở giữa chợ, rồi mời về Tổng Tham mưu trường quân đội. Lúc đó thì Từ Thử chỉ là một kẻ điên khùng, áo vải giày gai, mang tội giết người phải đi trốn tránh, phải đổi tên, đổi họ. Bốn câu hát thiết mớ hồ, có cái kết luận: ta là người có tài đây, hỏi những kẻ muốn dùng người, nào có biết đến ta chăng?...chỉ có như vậy thôi mà cũng vẫn được việc. Mà Lưu Bị cũng không hối hận về sự dùng người. Chỉ một trận, là chiếm được Phần Thành, giết chết bọn Lã Khoáng, Lã Trường, đuổi Tào Nhân cúp đuôi chạy một mạch về thẳng Hứa Đô, phải cấp báo về với Tào Tháo.

Còn xã hội Giao Chỉ hôm nay, đã lung lay tới tận gốc rễ. Con người rất dễ nghi ngờ lẫn nhau. Ông nghị Trần văn Lắm, tổ hăng E Giao Chỉ bằng nhiều đòn thâm độc. Hành khách phải dùng E Giao chỉ để đi chuyển. lấy làm há hê lăm, nhưng cũng có rất nhiều tiếng thì thầm:

Tổ E Giao chỉ, ông Lắm được rất nhiều điều lợi. Hình như ông Lắm đang định hùn vốn với Ba Tàu, khai thác một hãng hàng không tư nhân. Căn nhà mà E Giao chỉ hiện đang mướn ở đường Hàm Nghi, nơi bán vé và khởi hành những chuyến bay quốc ngoại, là của ông Nghị

Hoàng kim Quy. Ông Nghị Rùa Vàng ở trong liên danh Voi Trắng. Nếu giải tán được E Giao Chỉ, ông Nghị Rùa Vàng sẽ lấy lại được nhà, và đã hứa dùng để làm trụ sở dành cho nhóm nghị sĩ, liên danh Bạch Tượng Bần một phát tên mà chết hai ba con chim, làm gì mà ông Lắm không tổ hăng như thế.

Không hiểu những lời đồn đại như trên có đúng hay không. Tôi vẫn đi lang thang trong thành phố Saigon. Gặp l anh nhà giá o... Tôi nghĩ rằng, Xã hội này hôm nay, chỉ còn những anh nhà giá o là còn trong sạch, còn yêu nghề. Anh là trí thức đào tạo ra những trí thức, anh thật là người đáng kính, đáng trọng, đáng yêu. Tôi hỏi anh:

— Kỳ thi vừa rồi, có chuyện gì đáng nói không?

Anh thờ dài:

— Học trò đi thi, chúng nó "quay phim" ghê quá. Lúc bắt gặp chúng nó đang giờ trò gian lận, thì chúng nó nản nị, xin tha, không có thì rớt, phải đi lính là chết mả. Những ngài dạy học, thấy ghét chúng nó quá, nhưng đến ngày đi thi, nhìn thấy cái mặt thê thảm của chúng nó lại thấy thương hại. Đành phải tha...

Rồi anh kể cho tôi nghe một buổi dạy học trò. Anh đã dạy cho học trò về chuyện hiếu nghĩa, và kể chuyện thầy Tử Lộ đội gao nuôi mẹ. Lúc được làm quan thì than thở với người chung quanh, tiếc cái thời đội gao. Vì lúc đó còn mẹ. Bây giờ làm quan rồi mất mẹ, nên cứ nhớ tới lại buồn. Một *ông* học trò đã dơ tay, xin kể một câu chuyện của thầy Tử Lộ hôm nay.

— Thưa thầy, câu chuyện của thầy kể, nghe hay thiệt, nhưng không hấp dẫn bằng câu chuyện mà em sắp kể. Hồi còn nhỏ, em được ông bố em sai đi mua sữa con chim. Bố em đã giáo dục em rằng: Sữa con chim là sữa có nhân hiệu con chim, chứ con chim thì không bao giờ có sữa. Em nghe lời bố em giáo dục nên mua được sữa con chim. Từ đó em nhớ lời bố em giảng dạy, là con chim không có sữa. Khi em lớn lên thì bố em "ngòm" rồi. Một hôm, đi ngoài đường, cụ gặp một thằng bạn đứng "tè" nơi gốc cây, đang biểu diễn một màn "một tiếng kêu cha ba tiếng kêu chó." Em hỏi nó tại sao lại khổ sở thế, thì nó nhân nhớ trả lời: con chim có sữa... Ấy thế là em bưng tình con mợ, chợt thấy rằng con chim cũng có sữa. Em tiếc rằng bố em không còn nữa để chứng minh cho ông biết câu chuyện này. Nghĩ tới đó, em lại nhớ bố em cùng...

Anh thầy giáo kể xong, chán nản bỏ đi. Tôi cũng chán nản bỏ đi. Xã hội Giao Chỉ hôm nay đã quá buồn rồi, Tôi để dành cho cái thể hệ "con chim có sữa", xây dựng một xã hội Giao Chỉ ngày mai...



(Sẽ còn viết tiếp dài dài)



NHỜ «CÁI TỎ», MÁY CHU BA PHÁT XÒI

Kể từ ngày cụ Tổng thống loan báo quyết định «cái tỏ» máy chủ Ba bỗng dung tươi hẳn lên, cười hình hích suốt ngày. Có gì đâu: từ Maxim's Cao Sơn, Văn Cảnh, Bông Lai v.v.: ở Saigon, cho đến Đồng Khánh, Bát Đạt, Arc en Ciel, Ngọc lan Đình. Sau những châu đóp hít tung bùng, họ còn nôi hứng kéo lên Nhà hàng của một ông Tướng đầu xa lộ nhầy nhót để rồi ăn tục nói phét với các em thợ nhây.

Mấy chỗ này thì nghe nói là đãi mấy cụ «sắp ra». Mới buổi sáng, có tờ báo lẳng xê tên Cụ trong thành phần tân nội các «bối mù», là y như buổi tối Cụ đã được người ta khấn khoản mời Cụ đi «đóp» bằng được. Cụ phải đi «đóp» để còn nhớ mặt nhớ mũi người ta, sau này còn có dịp «thông cảm» nữa chứ!

Người ta là ai vậy? Là những ông lớn ông nhỏ trong cái tòa nhà Cụ sắp sửa tới ngồi chễm chệ. Cũng có thể là mấy tay tô chơ đen đầu cơ, mấy anh nhà thầu lươn lẹo những kẻ hiểu giá trị chữ ký của Cụ hơn ai hết. Lại cũng có thể là đồng chí bè bạn, thân quyến của Cụ đang muốn có dịp được bàn luận với cụ y nghĩa của câu «một người làm quan, cả họ được nhờ». Đôi khi lại có cả kẻ thù của cụ xưa kia, nay đã tới lúc sự cụ sẽ «ân oán giang hồ» nên phải rước Cụ tới đây xin cụ hai chữ «xinh xái».

Thành ra bữa nay, cụ «đóp» với nhóm này ở Maxim's ngày mai cụ lại phải đóp với nhóm khác ở Văn Cảnh, ngày mốt cụ lại phải xuất hiện ở Đồng Khánh hay Arc en Ciel v.v.

Mà đâu phải chỉ có một cụ? Máy chục cụ lận! Chết một nôi là kỳ «cái tỏ» này có hơi cả kè đề ngồng: Phải hơn ba tuần, cụ thủ tướng Hương mới dứt khoát trả lại ghế cho tổng thống, rồi sau khi đại tướng Khiêm được chỉ định rồi, cụ cò cưa kéo xê vẫn lại tiếp tục thêm vài tuần!

Trong khoảng thời gian đó, báo chí đã lập dùm

tổng thống biết bao nhiêu là nội các? Biết bao nhiêu ông bà tai to mặt lớn đã được làm tổng trưởng (do báo chí chỉ định, nếu không lâu cũng được ít nhất 24 tiếng đồng hồ?)

Dĩ nhiên, ngay sau khi một cụ được báo chí bổ nhiệm, dù chưa lãnh lương của nhà nước, cụ cũng được hưởng vài châu «đóp», và cho đến ngày cụ bị chính báo chí hạ bệ, cụ cũng đã no ừ hời!

Rồi tất cả những cái trò ấy lại bắt đầu tái diễn với ứng cử viên có hy vọng đã dít cụ đề ngòi vào cái ghế đó!

Nhưng cụ tổng thống đã từng tuyên bố: Quý cụ đừng có vội tin ở báo chí. Nửa giờ trước khi tôi loan báo thành phần nội các, mọi tin tức về tân nội các đều trật bậy hết!

Như thế thì cụ Tổng trưởng tương lai của chúng ta đâu đã đến nỗi phải tuyệt vọng? Báo chí hắt cẳng Cụ, chứ Tổng thống đâu đã «cấm ơn» Cụ? Biết đâu đến giờ chót, ngựa lại chẳng về ngược, Cụ lại chẳng lùi lùi từ phía sau vượt lên, qua mặt các địch thủ nguy hiểm để về mức trước?

Do đó, cuộc thăm dò chuẩn bị lập Nội Các càng kéo dài chừng nào, những châu «đóp» càng gia tăng chừng này, rốt cuộc tiền bạc ăn không ăn hồng ở đâu đâu ấy đều tuôn vò kết sắt của máy chủ Ba, trùm các nhà hàng danh tiếng của Saigon—Chợ Lớn.

Ấy là chưa kể biết bao nhiêu châu «đóp» khác đề tổng tiền máy Cụ sắp khấn gói quà mướp ra đi không vương thê nhi.

Cuộc đời ăn trên ngồi chốc của Cụ sắp bẽ mặt rồi, như Cụ vẫn còn muốn lưu lại chốn xưa chút ít cảm tình, và lại đôi khi những «kề ờ», cũng muốn «người đi» ký toẹt hồ máy phát cho mỗi tên được chút ân huệ cuối cùng (một sự thăng thưởng, lên lon, lên cấp, một tấm mề đại hay là gì nữa?), rồi sau đó Cụ có đi đến đâu cũng mặc xác Cụ!

Những cảnh tượng đó từ năm 1964 trở lại đây đã diễn ra không biết mấy lần, dường như năm nào là không có, có khi một năm đôi ba lần là khác, và bây giờ thì đúng là bước vào thời kỳ toàn thịnh.

Trong khi đó ba tháng đen đen đang méo mắt vì giá gạo leo thang, vì đường trốn biệt, và vì tội nhọc thiếu sửa khóc oa oa suốt ngày đêm!

Đời mà, xe-la-vi!
CỤ CÔNG LAM CHO CỤ NGAY SƠI

Trong kỳ cải tổ lần này, ai cũng thấy rõ sốt sắng nhất là mấy Cụ Phái Đảng, n hất là 6 Phái Đảng «Xe Cu», và các cụ Dân chí Biểu.

Nỗ sùng đầu tiên là nhóm của Cụ Phạm duy Tuệ, mà phe đối lập bảo thủ cứ nhất định bảo là có uống thuốc kích thích của hãng O.P.V.

Cuộc họp báo của nhóm này suýt đưa đến một màn thanh toán tại «Ô kê nhà Hát lớn», nhưng may quá không sao, vì nếu xảy ra thì rồi ai ở lại mà lãnh cả trăm ngàn bạc lương một tháng, chưa kể nhiều bổng lộc béo bở khác?

Tiếp đó là các Cụ phái Đảng «Xe Cu», các Cụ này nhất định đòi Cụ Thủ tướng «kém sức khỏe» phải ở rơ lui để cho người cốt-xi-tô ra màn việc nước.

Rồi lại đến một loạt dân chí biểu tuditrệtai cao Nguyễn lớn Táp bờ lỏ, Nguyễn chọng Táo Chân con Cuộc liên tiếp họp báo du kích để đòi hỏi một sự «ra đi là hết rồi».

— Kết quả là Thủ tướng «kém sức khỏe» đành phải treo ấn từ quan, đề cò về Vũng Tàu làm tiếp tập thơ «Lao trung lãn h vận».

Được hí tìn, các Cụ Phái Đảng mừng hóm, phen này nếu không được một nửa thì cũng một phần ba số ghế chứ b! Mỗi Phái Đảng bera ghi tên hai ba cẳng đi da của mình (lựa toàn thứ cốt-xi-tô) bỏ vào bì thơ gửi to-eom-mãng-đề đảng hoàng tới đường Công Lý.

Chẳng tới khi được mời tới xem ghế, thì lại toàn những ghế đầu thừa đuôi thẹo, nếu không cũng là loại ngòi chơ xoi nước, chơ không phải kèm ngòi hết ra lửa, mưa ra bạc. Bùn mất 5 phút, các cụ lại lần lượt xua tay đôi ra. Thời thì thua keo này ta lại bày keo khác, cuộc đời còn dài mà.

Bọn con nít thấy những bộ mặt tiu ngưu như mèo bị cắt tai của các cụ, bèn lủ lượt kéo nhau vừa đi vừa vổ tay reo hò:

Líp lí lơ.
Con ma quay tơ.
Cụ Công lam cho cụ Ngay sơi... hơ hơ!

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

MỘT ĐỘC GIẢ (Nha Trang).— Tuy rằng bạn có cho biết tên, biết số thẻ căn cước, nhưng tôi cũng xin được dấu tên bạn. Vì chúng tôi sợ rằng, bạn sẽ được biểu diễn một đường về quê rất ngoạn mục, nếu người ta biết được tên và địa chỉ của bạn. Chúng tôi không muốn mất một độc giả, xin bạn cứ giữ lại tất cả những bằng cớ, những cuốn băng đầu thanh về chuyện ông quan Tư của trường Đồng Đế, dùng uy quyền hăm dọa đồng bào để tự do buôn lậu cả năm nay.

Tôi cũng biết rõ ông quan Tư này. Bị phạt mấy chục ngày quân kỷ, không hiểu sao, ông ta vẫn vinh thăng Thiếu Tá. Có phải là ông ta ở coa đường trước trụ sở xã Vĩnh Phước, ở đầu đường có cây xăng?... Từ Đồng Đế về Nha Trang thì con đường nhà ông ta nằm bên trái, vào con đường này khoảng hai trăm thước, bên trái có cái cây, có khu vườn rộng. Nhà ông ta đấy, phải không?...

Bạn đã cho chúng tôi biết phương pháp đồ hàng lậu rất tinh vi của vị quan Tư này. Rất phục bạn và xin hỏi tại sao bạn biết kỹ thế?... Bạn còn biết được tên cả các đàn em của ông ta, như các ông Trung Sĩ quân Cảnh, tên Quới, tên Bầy v.v... Lá thư bạn viết quá dài, chúng tôi không có đất để đăng hết... Nhưng chỉ cần vài giòng ngắn như thế này, để báo cáo với Người đã đăng những giòng kêu gọi trên báo: Cọp Chúa đã về Nha Thành.

Xin Cọp Chúa thử biểu diễn một màn làm sạch sẽ vụ này xem sao... Và những giòng này cũng là một báo cáo với quan Chủ tịch Lê Khánh, Ngại nghĩ thế nào?...

BẠN LÊ HUY ĐỔ VĂN (Saigon).— Đã gửi cho Chính Luận rồi, sao còn gửi cho Con Ông?... Chúng mình là bạn bè cũ, làm như vậy xấu lắm đó. Chút xíu nữa, phang lên, thì thật vô mặt. Tô dáo có tám trang nhỏ, bán mười đồng, mà đăng lại một bài báo khác đã đăng rồi, thì độc giả sẽ dần dần xa hết. Lần sau, đừng tái phạm nữa nghe không? Lính nào rảnh, nhớ ghé chơi **BẠN TRƯỞNG MINH LINH (KBC 3349)** Bạn làm rồi, tôi vẫn còn mặc quần áo kaki. Chắc đọc CKDN số này, bạn cũng đã ưng ý. Tôi đã thành khẩn xin Nhà nước xá tội cho lũ lính già như chúng mình, đừng bắt mặc quần áo kaki nữa. Các tin rằng chúng mình ở lại nhà hìn-

hiều lắm là một năm nữa. Đừng bao giờ có mặc cảm là một trái chanh, mà người ta đã vắt hết nước. Chúng mình còn rất nhiều nước, còn rất nhiều lửa, nhưng còn phải để dành cho mấy cụ, năm của cuộc đời còn lại, không thể hoang phí. Cho biết địa chỉ rõ ràng, để ngày nào tôi sẽ ghé chơi. Rất thân

BẠN LÊ BÌNH CAI (kbc 4918) Vì Duyên Anh hỏi này rất bận ở Tuổi Ngọc, nên tôi trả lời thư Cai đây. Theo ý tôi thì đây chắc chỉ là một chuyện hiểu lầm giữa Cai cũng như Nguyễn Hồng và Duyên Anh. Cai còn nhớ tôi chứ?... Hình như trong một buổi sinh hoạt ở Đại Học Huế, tôi có gặp Cai, và chúng mình cũng có trao đổi vài câu chuyện. Những gì đã qua, hãy để cho qua luôn. Vụ Trần Vinh Anh, vụ Hà Thúc Ký, những vụ đó không đáng kể cho anh em mình giận nhau Cai còn trẻ. Đồng ý với Cai là phải tìm cơ hội để tuổi trẻ có thể đóng góp phần mình vào giòng lịch sử. Hiểu Cai và Đoàn nhiều lắm.

BẠN CHÂU CHÍ THÀNH (KBC 6010) Bạn và rất nhiều bạn, đã viết thư về hỏi thăm Xuân Tóc Đỏ. Ai? Ở đâu? Thế nào... Chúng tôi xin được phép miễn trả lời vì là một phóng sự, tác giả đã cố vẽ cho đủ nét thời đại. Trong xã hội này, thiếu gì Xuân Tóc Đỏ? Bạn thắc mắc nhiều đến chúng nó làm chi.

Vì những điều bạn nêu ra trong lá thư dài mà bạn gửi đến chúng tôi, thì hôm nay đã được trả lời rồi đấy. Nội các Trần Văn Hương đã bẽ mặt rồi. Thử chờ nội các mới xem sao... Tôi sẽ gửi lại lá thư bạn đề đối chiếu công việc làm của nội các mới, nếu cần sẽ phang thật kỹ. Đừng nên tủi thân khi thấy người ta quảng cáo bốn trăm đồng một ly nước trà, mà lương của bạn chỉ vừa đủ mười ly nước trà. Đừng uống nước trà ấy nữa là xong..

BẠN DÂN GIAO CHỈ (Saigon).— Bạn chỉ chờ cái xã hội này có ba điều, còn những điều khác thì để dành cho lá thư sau. Chúng tôi cũng xin nêu ba điều ấy ra đây:

- Lá thư cải chính của Bộ Văn Hóa Giáo Dục.
- Việc cấm thi.
- Việc giữ xe gắn máy.

Cả ba điều đều quá cũ rồi. Miễn tuổi cho năm em

nhỏ thì vào Đệ Thất vì phụ huynh các em có làm đơn xin Miễn tuổi. Bạn cho rằng giải thích như vậy thì... chớ nó cũng không nghĩ được. Từ trước đến giờ, chưa thấy một cái thông cáo nào, ấy vậy mà các bậc phụ huynh ấy vẫn biết đề làm đơn, vậy đơn ấy nộp cho ai và ở đâu?... Tôi cũng đồng ý với bạn. Còn hai điều kia, các nhật báo chữ nát ra rồi mà... vẫn thế. Hãy đánh đấm vài ba phát khác ngoạn mục hơn mong lắm!..

CÁC BẠN DI CƯ BẮC VIỆT.— Đề nghị của ông Trần Quốc Bửu, là đưa một triệu dân di cư Bắc Việt về Bắc để đấu tranh chính trị, đề nghị ấy chỉ là đề nghị, của một con chó sủa càn. Hiện nay, việc kỹ thi, gây chia rẽ đã có cơ hội mọc mầm, nhưng không làm nên trò trống gì đâu. Các bạn cứ yên chí. Sẽ đốt hết chúng nó trong một bài thuộc cỡ lớn.

BẠN NGUYỄN VĂN THANH (Long An). Tranh bia của Con Ông số 73, thăng Hím về lủ chính khách năm 1, há miệng chờ sung và một con chó chính khách bị quạ một cục vào mồm. Bạn thắc mắc hỏi thăng Hím rằng, chính khách ấy là ai? Xin thưa rằng, chính là Hím đấy a.

Nội các mới có rồi, mà không có tên nó giữ bộ nào, vậy nó là chính khách bị quạ vào mồm khi há miệng chờ Sung. Bằng lòng chứ?..

BẠN NGUYỄN HOÀNG MINH (Đà Lạt)— Chúng tôi lúc nào cũng đặt hết cảm tình vào các bạn học sinh vì các bạn còn trong trường, còn khỏe. Chúng tôi đã đen, đã yếu nhiều rồi... việc bán chúng chỉ thì ở đâu mà không có. Với giá 7.700 đồng cho chúng chỉ Đệ Tam 9.900 đồng cho chúng cải Đệ Nhị của Trường Văn Học Đà Lạt, nghĩ ra cũng không đắt lắm. Nhờ chúng chỉ ấy để được hoàn dịch, để phê phán hưởng thụ, kể ra thì cũng được giá đấy chứ. Thời thì trong lúc chúng số mua chúng chỉ bạn cứ việc học để có chúng chỉ Đàng nào cũng vậy. Đừng buồn nữa.

BẠN NGUYỄN QUANG TRINH (saigon) Đã chuyển lá thư bi thăm của bạn tới Minh Võ. Có giúp được gì không, cái đó không dám nói trước. Tiện đây cũng xin quý vị độc giả Con Ông giúp đỡ bạn. Mang cấp bậc Hạ Sĩ, nuôi một mẹ già, chín đứa con, vợ lại sắp sanh, chúng tôi đã nhìn thấy cảnh nheo nhóc của bạn rồi. Các bạn độc giả Con Ông muốn giúp đỡ bạn Trinh, xin điện thoại về số 60119. Về phần tôi, chỉ có thể giúp được bạn như vậy thôi. Xin bạn cảm phiền, vì tôi cũng mang cảnh đau đớn, tù cực, gấu bằng bạn. Thân.

(CÒN NỮA)

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

KHI ÔNG PHẠM THÁI CẤP TIẾN

LÊN GIỌNG KỂ CẢ

Ngay từ lúc một số anh em, người Nam lẫn người Bắc nổi sùng sau lời tuyên bố « quơ tay quá trán » của DB Quốc, BB tui (dưới bút hiệu Phạm Thái) đã viết một bài ở trang 3 một số CT xin lay và can hai bên đừng làm lớn chuyện chung quanh một việc không đáng làm đầu đề chia rẽ.

Sau đó ông nội Tư Trời Bên của tờ Tin Sáng đi một đường cà ròn tâm bậy, gán cho BB cái óc chia rẽ mà tui không có bao giờ, gán cho BB tui những lời mà tui chẳng nói bao giờ.

Đó là chuyện cà ròn tâm bậy...

Nhưng liền theo, mấy ông bên tuần báo Con Ong dựa vào cái cà ròn tâm bậy của Tin Sáng, lời của BB tui lần phong trào CT ra... mần thật.

Thứ thiệt, anh em có phiên thì phiên, từ ngày có Con Ong đến giờ BB tui chưa đọc tuần báo đó lần nào mà cũng không biết những cây viết vĩ đại nào làm xếp sòng hiệu tiệm đó. Nhưng toà soạn CT cho biết là C.O đã chửi BB hai ba lần gì đó.

Cá nhon con người tui chẳng ăn nhậu gì Con Ong không thích thì viết sa cũng được. Người viết và đọc già Con Ong nghe với nhau.

Nhưng lần này, vì một vụ cà ròn tâm bậy của cha nội Tư Trời Bên nào đó bên Tin Sáng mà C.O lời của BB tui lần Phong trào CT ra mà sĩ và thì quả tình... coi hồng được chút nào hết trời.

Thấy chừa ăn mà Thầy Pháp chịu khó coi quá trời Trường hợp C.O vì phải làm công tác cho ai đó để sĩ và CT thì BB tui không dám biết. Nhưng tui không chọc ghẹo ai hết mà lời tui vô dám chửi lên vì một việc không đầu thì phiên làm nghe.

B.B.

Trên đây là một bài báo phi thường của ông Phạm Thái nhằm trả lời Tân Nã Cầu và Con Ong. Xin được thương xót với ông Phạm Thái Cấp Tiến « phong trào ta » trước cái đã: Tại vì ông Tư Trời Bên của báo Tin Sáng của ông Ngô công Đức thương hay vô ngược khoe rằng ông ấy chân thật lắm, không hay bịa đặt và vu khống như dân « quê hương của Vô nguyên Giáp » nên ông ấy viết mấy câu thơ « đit có cọng rau », Tân Nã Cầu phải tin là ông ấy nói thật. Ông ấy lại còn bảo chính ông Phạm Thái Cấp Tiến làm thơ đó và đọc và ông bầu Ứng cũng nghe, cũng cười. Bồn phận của Tân Nã Cầu là tin người không bịa chuyện Tư Trời Bên. Hai hôm sau, ông Phạm Thái Cấp Tiến chẳng thêm cái chính, hỏi sao Tân Nã Cầu không tin. Lời tại ông... ngại viết thanh minh câu chuyện kỳ thị ra mặt mà ông cho rằng « chuyện cà ròn » chứ đâu phải lời tại Con Ong « pô ti nê » bài thơ trường của ông.

1 ÔNG KHÔNG BIẾT NHƯNG CÂY VIẾT VĨ ĐẠI NÀO LÀM XẾP SÒNG CON ONG.

Con Ong không có xếp, không có chánh đảng, cũng dềch thẳng nào có tiến sĩ hay làm viện trưởng, rất bọn chữ nghĩa lem nhem, trên răng dưới lựu đạn nên có thẳng nào đáng mặt xếp thẳng nào. Do đó, « những cây viết vĩ đại » xin được trình trong trả về cho những người viết lập trường báo Cấp Tiến.

2 KHÔNG ĐỌC BÁO CON ONG SAO BIẾT BỊ CHỬI BA LẦN.

Tân Nã Cầu đọc lại Con Ong, eh! thấy có vài lần đề cao Phong Trào Cấp Tiến. Và có « chửi » là chửi Phạm Thái Cựu Bộ Trưởng Thông Tin chứ không « chửi » ông Phạm Thái Đại Việt—Tân Đại Việt—Cấp Tiến. Cũng chửi khó đọc Con Ong đi. Đừng ăn óc nể mồi rồi lên giọng kể cả. Cứ như mình là cái rốn của cách mạng ấy. Hai số báo trước, Hồ Lý nó phụ họa với Lửa Việt nói về đối lập cao đơn hườn tán thì có. Thế thôi.

3.— CON ONG LÀM CÔNG TÁC CHO AI ĐỀ SĨ VÀ PHONG TRÀO CẤP TIẾN

Tại này tởm những thứ gọi là đảng phái ở xứ này, tởm bọn lãnh tụ giả hình từ khi biết đời. Vậy không làm tôi tớ cho thẳng nào hết. Chỉ làm tôi tớ cho... độc giả. Độc giả Con Ong thấy tác giả « nhóm đit » là Phạm Thái Cấp Tiến bèn dục tui này coi Cấp Tiến. Có thể thôi.

4) LỜI ÔNG PHẠM THÁI CẤP TIẾN VÀO ĐÁM CHỬI LỘN THÌ PHIÊN LÀM NGHE

Thì ông làm gì chúng tôi cứ việc làm đi, việc quái gì phải dọa. Tại này có thể thật đấy, yêu dưới thật

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH

dấy nhưng chỉ mồm lòng khi nghe nói tử tế. Đừng dờ cái trò ngoáo ộp ra mà dọa. Tại này dềch làm Tinh trưởng, Tổng trưởng, dềch sợ « phong trào ta » làm dữ đề mất chức đầu. Vậy đừng có dọa. Chưa chấp chánh đã đe hàng tồng.

Sau hết, ông Phạm Thái Cấp Tiến tự hỏi tại sao không « chửi » cá nhân ông mà lại lời của phong trào, Cấp Tiến của ông vào cuộc. Ông Phạm Thái Bầy Bóp hơi ngây thơ. Ông hãy hỏi ông anh hùng Ngô công Đức xem tại sao khi chửi bọn Con Ong ông không đao cha bói ông Con Ong mà chửi lại gọi cả lũ đi cư là ruồi tái béo bò lồm ngồm và dân Bắc Kỳ đit có cọng rau muống và tướng Vỹ.ô. Vũ quốc Thúc là người « quê hương Vô nguyên Giáp » ? Chúng tôi, những kẻ gian dối mới học được ở người anh hùng chân thật Ngô Công Đức cái đòn ấy đó, ông Bầy Bóp Phạm Thái a !

Nhưng thôi, ông đã thanh minh ông chỉ là nạn nhân của sự « cà ròn tâm bậy » của « cha nội Tư Trời Bên nào đó », Tân Nã Cầu xin cảm ơn ông vì ông... Cấp Tiến, ông không có tinh thần kỳ thị địa phương chó má và xin lỗi ông vì đã hiểu lầm ông! Chỉ xin ông đừng có dọa và nhất là đừng tưởng mình độc quyền đối lập để không thêm biết người khác. Trước Cấp Tiến của ông hai năm, Con Ong đã là báo đối lập ra rít. Ông chưa đọc đối lập Con Ong, ông là người ít đợc, là người không tri kỷ, tri bỉ. Người không tri kỷ tri bỉ, chí không lớn và tài càng không to. Trước đây, tôi mến phục ông, nay sự mến phục giảm đi khá nhiều. Ông không còn là Bầy Bóp của thời vàng son « Tự Quyết » nữa. Có lẽ, sống cạnh những con người khoa bảng ô. đămra kênh kiệu, phách lối chẳng ? Xin nhắc ông rằng cái thế tân xuân thu này, người dựng cơ đồ không thể là bọn khoa bảng mù mẫm, ù lỳ, gọi vâng bảo dạ. Bọn khoa bảng ấy đã làm hồng đại cuộc nhiều lần, dù chúng có thoát thai từ A sang B hay từ Z trở về Y.

BADIỀU XUI CỦA NGƯỜI HÙNG NGÔ CÔNG ĐỨC

Tháng này là tháng xui của những người cầm tinh con chó. Người anh hùng Ngô công Đức, chẳng hiểu, cầm tinh con gì mà mà gặp những ba điều xui.

1 Bịa đặt bài thơ đit gái Bắc Kỳ có cọng rau, bảo là của ông Phạm Thái, bị ông này tồng những cọng rau vào miệng. Đổng thời, vì kỳ thị Nam Bắc kỳ quá, bị Thông Tin dán cái văn thư cảnh cáo vô miệng.

2 Thành lập Hội Chủ Báo «chánh gốc miền Nam» bị lão thành Trần Tấn Quốc bịt mũi mà chửi. Rồi các ông Võ văn Ứng, Lý Quý Chung vân vân cũng oa xít. Lão thành Trần Tấn Quốc đã là chủ tịch Hội Chủ Báo Việt Nam. Xin hoan nghênh các bậc đàn anh kỳ giả miền Nam. Các anh đã đắp cho đàn em gốc rau muống những cái mền trong « đêm đông ôi ta nhớ nhưng đường về xa xa ». Ông anh hùng Ngô Công Đức buồn lắm.

3) Cái sự chống đối dự luật Người Cây Có Ruộng của ông Ngô Công Đức tại Hạ Viện đã « a la doong ». Bọn « Nho—Tuệ—Linh » đã thẳng ông một phát. Vụ này, Tân Nã Cầu xin thành thật chia buồn với bác Nguyễn Ngọc Đê « nhà điền chủ khét tiếng miền Tây », nhạc phụ của bọn báo chủ bút. Các nhà điền chủ thua keo này chính vì ông anh hùng Ngô Công Đức. Bởi lẽ đa số dân biểu không ưa ông Đức vì ông ấy anh hùng quá xá !

CHỈ DUY CÓ MỘT ÔNG SUNG HƠI BUỒN

Xuân tóc Đồ Đặng văn Sung, lãnh tụ không đảng viên của một hệ phái Đại Việt quan lại, người « chánh gốc Nghệ An » đang cay đắng cái giọng nói của mình lắm. Ông ấy uống nước máy Hà Nội nhiều nên giọng y hết giọng người Hà Nội. Nhiều tay mơ chính trị cứ tưởng ông Sung gốc Bắc mới chết chứ. Gần đây, thấy sự hiểu lầm tai hại ông bèn dạy mông xừ « Le petit Trần công Quốc » và các chính khứa Bắc Kỳ một bài học về sự dả kích. Khi ông Sung phát ngôn, ông ấy quên gốc... tro tệt nên giọng thầy đời xỏ lá kênh vẫn là giọng Hà Nội. Kết cuộc cáo già không dự được qua nhà phở mát, ông Sung bèn thanh minh chỉ chặt. Nhưng đó chỉ là nỗi buồn thoáng thoáng. Kỳ bầu cử tới, dân Bắc Kỳ sẽ quên giùm ông ta mà lại bỏ thí phiếu cho ông ta. Nỗi buồn đậm nhất của Xuân Tóc Đồ Đặng văn Sung là thủ tướng Trần văn Hương cương quyết rời bỏ ghế tướng quốc. Cho nên, ngày tấn phong nội các Trần Thiện Khiêm, mọi người hơn hờ, chỉ duy có ông Sung thờ dài. Bởi, giá Thủ tướng Hương còn ở lại, Kỳ cải tổ chính phủ sâu rộng, thế nào Thủ tướng Hương chẳng đến ơn ông Sung cái công hân mã bằng

TÂN NÃ CẦU cầm tròng

cách phát cho ông ấy một tí tồng trưởng, dù là tồng trưởng không bộ nào ! Nhập nhằng tướng mặt bài suốt hóa ra tây là con sắt. Mẹ kiếp, trắng bụng không sập mà lại sắt, các bà góa phụ a !

MỘT THẮC MẮC CỦA GIÁO SƯ NHÀ NƯỚC BỊ CẤM DẠY TRƯỞNG TƯ

Ở đường Nguyễn văn Thoại bên Chợ Lớn có một trung tâm giáo dục mang tên trùng với phong trào Cấp Tiến lãnh tụ Nguyễn văn Bông. Đó là Trung Tâm Giáo Dục Cấp Tiến. một thứ trường tư. Giám đốc trường tư này là ông Viện trưởng Viện Quốc Gia Hành Chánh tức giáo sư Nguyễn văn Bông. Ban giáo sư thì có ông Phạm Quang Cảnh, Giám đốc Nha Tư Thục. Trung tâm giáo dục Cấp Tiến mượn trường Tiểu học công lập mà dạy lấy tiền. Một số giáo sư trường công mần việc ở Nha Tư Thục bị cấm không được dạy ở các trường

tư kiếm ăn thêm, mới hỏi rằng tại sao ông giám đốc nha Tư thục của họ lại được dạy ở Cấp Tiến thì Tân Nã Cầu không dám hỏi trường hợp giáo sư Viện Trưởng, sợ mang tiếng ghét ông Bầy Bóp mà thù giáo sư Bông. Và lại, các giáo sư làm việc ở nha Tư Thục cũng chỉ muốn nhờ Tân Nã Cầu hỏi giùm ông giám đốc Phạm Quang Cảnh thôi. Xin quý vị hãy trả lời. Tân Nã cầu chờ quý vị đây.

CON ONG LẠI TRẮNG ÁN

Ông Võ long Triều đưa Con Ong ra tòa vì Con Ong dám trích đăng một bài mà báo Thời Thế chửi ông ta. Báo Thời Thế, ông Võ long Triều sợ không dám đụng đến mà chỉ lời cổ Con Ong. Luật sư của ông Võ long Triều mới quy tội Con Ong vabắt Con Ong cùng với Hòa Bình liên đới bồi thường « ranh rự » cho ông Võ long Triều. Thợ cái bên Con Ong Lý quốc Sinh, Trần tấn Thái và Mai văn Đại) bèn đi một đường nhẹ nhàng. Ràng thì là Hòa Bình không phải là con cháu trong nhà của Con Ong. Hai báo hai chủ, hai lập trường. Không những thế, Con Ong còn phang cha Trần Du nhưng quả tối tâm mặt mũi, đầu có thềm a dua má lý: ha Trần Du mà bắt

Con Ong liên đới bồi thường. Tòa nghĩ thương tình Con Ong là bọn gấu nhưng lúc nào cũng tỏ ra lễ phép với Tòa, không dám dùng lời lẽ xúc phạm Tòa suốt tám mươi số báo, nên Tòa tha. Vậy là Con Ong trắng án. Bất chước có Túy Hồng đóng vai trạng sư trong vở kịch THVN của ban Thăm Thúy Hằng, Tân Nã Cầu dơ tay, hô lớn : «Hoan hô thần công lý !Hoan hô ông Chánh án Hương » !

HÒA BÌNH NGHĨ GÌ LÀM GÌ

Hòa bình nghĩ gì ? Ông bạn Nguyễn mạnh Côn thật làm cảm. Còn nghĩ gì nữa. Đi câu cá, đi tán gái, đi đánh bạc suốt đêm và không thêm nghĩ đến những thẳng khôn nạn, những thẳng ba que xỏ lá, những thẳng đi ghen cá với số phận của người khác, những thẳng tưởng là bạn mình nhưng chỉ tìm cách đâm dao găm vào bụng mình, những thẳng ớn nơi bất nhất, tài cũng chẳng bự gì song cứ tưởng mình hách lắm, chửi thì bé tí mà cứ đòi đâm đá Tướng, quan. Tân nã Cầu rất tởm những thẳng này thế sẽ không nhìn mặt chúng nó nếu có hòa bình.

Vì hể có hòa bình, Tân Nã Cầu «j» vào nghề báo, cái nghề mình cứ phải làm việc cùng chỗ với những thẳng mình ghê tởm. Nghĩ thế, làm thế đấy. Nhưng nhà văn Nguyễn Mạnh Côn lại nghĩ khác, làm khác cho dân tộc. Nên ông đã viết xong cuốn Hòa Bình, Nghĩ Gì, Làm Gì, đòi gặp Tổng thống tặng sách và đòi ra quốc hội điều trần ý nghĩ hòa bình của mình. Ông ra Hạ Viện làm quái gì vì có những anh « kiến thức tối chỉ có thể » thì ông chỉ sẽ đánh đàn cho trâu nghe. Mời bạn đọc Con Ong mua giùm ông, ủng hộ ông một cuốn sách là ông hách rồi, ông a ! Bạn đọc Con Ong nhất, tở quốc nhì, ông Nguyễn Mạnh Côn hiểu chưa ?

NGÀY MAI THỨ SÁU 5.9
BẠN NHỚ BỐ THÍ 20 TỈ CHO

TUỔI NGỌC

SỐ 8

KHÔNG AI LO CHO TUỔI THƠ BẠN HÃY LO GIÙM GỌI LÀ TRƯỚC MUA VUI SAU LÀM VIỆC NGHĨA CON CÁ NÓ SỐNG VÌ NƯỚC...